

Spal? Premetaval se je in misli iz druge vigilije so se mu levile v grozo; vreščanje vrabcev, ki so se kot v porog kosali s svojim viv, viv... ga je dražilo do razburjenosti in sikal je:

«Čakaj, mladič, pokažem ti, kaj se pravi ozdraveti! Če niso Ksenonovi praški pomagali, bodo pa sodales Magnae Deae! ... Prav si napravila, Duronija, da si ga zaobljubila — a služil bo Duhu zemlje, ne Eskulapu! ... V sladki omamljivosti bo pel obredno pesem in vriskaje mi pojde s pota ...»

*

Vipseja je še dopoldne poročala Hispali:

«Sempronija sem srečala na cesti; jezno je gledal in neznansko se mu je mudilo nekam v mesto. Veselo sem šla mimo njega in prav se mi je zdelo, da ga ne bo doma, kjer bi me utegnil zasačiti v razgovoru s Ktesifonom. O, Ktesifon je res zlata vreden! ‚Zahvali svojo gospodarico,‘ je rekel, ‚zahvali jo, da nam je otela Publija. Zdrav je. Če ne bo mogel še danes priti, jutri ga ne bo čakala Hispala zaman, le povej ji! Eskulap bi mu ne mogel dati boljšega zdravila. Komaj je odšla, se je zbudil in povrnila se mu je zavest in nikakih bolečin ni več čutil. V hiši pa ni pravega veselja. Sempronius je prišel nadme ko divji. Rohnel je in razsajal... Divjaj — sem si mislil — Publius je pa le zdrav, Publius, ki sem ga še pestoval in mu delal čolničke, ki jih je prepeljeval po impluviju.‘ To mi je povedal Ktesifon, to ti povem!»

Hispala je od veselja objela Vipsejo in zaplesala z njo proti kuhinji ...

(Dalje prihodnjič.)

Igo Gruden: V spominsko knjigo

D. K-jevi.

Ko gledam te, ne mislim, da mi bodo vesla
nekoč utihnila in ž njimi moji spevi;
kot rože, ki jih môrda boš na grob prinesla
umrlemu poetu, zdaj cvetó ti dnevi.

In srečen sem, da v tvoji solnčim se mladosti,
ves srečen v tebi z željo, da bi srečna bila:
iz mojih naj željá se pnejo zlati mosti
čez vse prepade, ki jih v sebi boš nosila.

Si sestra mi! vsa bela v mojih mislih belih
kot lilija, ki senca ni še pala nanjo;
ko gledam te, se zdiš mi kot njen beli kelih:
odpre se solncu, meni dá — vonjivo sanjo ...